

Ik geef me over

Maya Banks bij Boekerij:

Ademloos-trilogie:

Geheim verlangen

Gevaarlijke liefde

Vurige obsessie

Verleiding-trilogie:

Zoete overgave

Zoete verleiding

Zoete weelde

Zoete verwachting

Zoete bezitting

Zoete overgave

Overgave-trilogie

Laat me nooit meer los

Ik geef me over

Voor altijd van jou

Maya Banks

Ik geef me over

ISBN 978-90-225-7478-2
ISBN 978-94-0230-574-6 (e-boek)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Giving in*
Vertaling: Textcase
Omslagontwerp: Baqup
Omslagbeeld: Shutterstock
Zetwerk: Studio Spade voor Textcase, Utrecht

© 2014 Maya Banks
© 2016 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Sandra,
de moeder van mijn hart*

1

‘Je ziet er vreselijk uit,’ zei Jensen Tucker vanuit de deuropening van het kantoor van Kylie Breckenridge.

Kylie keek naar hem met een blik die ieder ander in elkaar had laten krimpen. Maar Jensen trok zich helemaal niets aan van haar ijzige gedrag. Hij deed alsof hij absoluut niet in de gaten had dat hij haar mateloos irriteerde. Of nee, ze bedacht dat hij waarschijnlijk precies wist hoe ze zich aan hem ergerde, maar hij koos er gewoon voor om het te negeren. Eigenwijze, onmogelijke, ontzettend arrogante man. Precies het soort man dat ze tegen elke prijs probeerde te ontlopen.

Maar hij was haar baas. Dat bracht weer een zure uitdrukking op haar gezicht. Carson was haar baas geweest, samen met Dash. Toen haar broer drie jaar geleden was gestorven, was Dash haar enige baas geweest. Dat was haar prima bevallen.

Jensen moest zelf maar een secretaresse aannemen, maar hij leek er volkomen tevreden mee om zijn stapel werk bij Kylie te dumpen en haar tegelijkertijd ontzettend te irriteren.

‘Jee, bedankt,’ zei ze op een toon die bij haar boze blik paste. ‘Goed om te horen dat ik ermee door kan hier.’

Jensen liep haar kantoor binnen, onuitgenodigd. Maar ja, als hij wachtte op een uitnodiging, zou hij hier nooit binnenkomen. Kylie had hem wel duidelijk gemaakt dat ze hem niet in haar buurt wilde hebben. Nog iets wat hij botweg negeerde.

Hij ging zitten op een van de stoelen bij haar bureau en ze nam zich voor om die daar weg te halen. Ze waren niet nodig. Jensen en Dash ontvingen alle klanten. Er hoefde eigenlijk nooit iemand in haar kantoor te komen. Ze deed haar werk rustig en bekwaam, zonder de aandacht op zichzelf te vestigen. Maar om de een of andere reden vond Jensen het nodig om haar domein te betreden. Dat was

haar steeds meer gaan frustreren in de paar weken dat hij nu samen met Dash in hun adviesbureau werkte.

‘Je slaapt niet,’ zei hij op dezelfde recht-voor-zijn-raap toon waarop hij haar had laten weten dat ze er vreselijk uitzag.

Zijn blik ging dwars door haar heen, scheerde over haar gelaats-trekken. Ze wist wat hij zag. Wat zij elke ochtend in de spiegel zag. Ogen gekweld door het verleden. Diepe schaduwen die permanent onder haar ogen lagen. Ze wist hoe ze eruitzag. Ze had deze arrogante zak niet nodig om haar daarop te wijzen.

‘Ik was me er niet van bewust dat mijn uiterlijk of mijn slaapge-woonten invloed hadden op mijn functioneren hier.’

Haar sarcasme was verspild, want Jensen liet het gewoon van zich af glijden, zoals hij eigenlijk met alles deed. Ze had hem nog nooit enige emotie zien tonen. Hij werd nooit boos, maar ze had hem ook nog nooit iets van blijdschap of opwinding zien tonen. Niets dan die beheerste blik die te veel zag. Hij pelde de laagjes van haar huid af – en haar geest. Ze haatte dat. Ze voelde zich als een insect onder de microscoop. Ze zag hem er nog wel voor aan dat hij precies wist wanneer ze naar de wc ging.

Hij was een man die niets ontging. Hij was kalm, oplettend. Hij hield zich op de achtergrond en observeerde anderen. Dat kwam goed van pas bij de loopbaan die hij had gekozen. Maar zij voelde zich er ongemakkelijk bij. Hij bewaarde zijn observatietechnieken maar voor de adviesklussen die Dash en hij aannamen. Die bedrij-ven hadden een neutrale, kritische blik nodig. Zij had daar absoluut geen behoefte aan.

‘Je doet je werk geweldig, Kylie. Ik geloof niet dat ik je ooit een reden heb gegeven om te twijfelen aan mijn vertrouwen in jouw capaciteiten. Als dat zo is, dan bied ik je mijn verontschuldigin-gen aan. Dash en ik zouden niet weten wat we zonder jou moesten beginnen.’

Ze knipperde met haar ogen bij dat onverwachte compliment. Ongewild kleurden haar wangen en werd haar huid warm. Ze wilde hem niet laten merken hoe zeer ze zijn compliment op prijs stelde.

‘Wanneer heb je voor het laatst geslapen?’ vroeg hij, haar nog steeds nadrukkelijk aankijkend.

‘De afgelopen nacht,’ zei ze luchtig. ‘Net als elke nacht.’

‘Onzin.’

Ze zette grote ogen op bij het horen van de grom in zijn stem.

‘Ik vind het al lastig om te geloven dat je überhaupt een paar uur slaapt. Waarom neem je niet een poosje vrij? Ga ergens heen. Relax. Ga op vakantie. Dash zegt dat je nog nooit een vrije dag hebt opgenomen. Alleen toen Carson overleed.’

Kylie kromp in elkaar. Ze kon de golf van verdriet die haar overspoelde niet indammen.

‘Zeg het maar,’ zei Jensen op een bijna hardvochtige toon. ‘Hij is dood, Kylie. Joss heeft de draad weer opgepakt, waarom kun jij dat niet?’

Ze steunde met haar handpalmen op het bureau en stond op. Ze staarde naar hem, niet van plan om als eerste met haar ogen te knippen.

‘Hij was mijn familie,’ siste ze. ‘Mijn enige familie. Hij was alles wat ik had op deze wereld. Hij was de enige die van mij hield, die me beschermde en nu is hij er niet meer. Als jij denkt dat ik dat zomaar kan vergeten en door kan gaan met mijn leven, alsof zijn dood me niets doet, dan kun je van mij oprotten.’

‘Kijk eens. Eindelijk iets van emotie, Kylie. Al ben je dan nu pislomp. Maar je gedraagt je in ieder geval niet als een verdomde robot die op de automatische piloot werkt. Is het echt zo erg om net zo menselijk te zijn als de rest van ons? Rottigheid overkomt je. Daarna klem je je kaken op elkaar en ga je weer verder. Net zoals iedereen in dit aardse bestaan. Jij bent niet anders. Jij bent niet de enige met een kloteverleden die een geliefd persoon is kwijtgeraakt.’

Van boosheid zag ze niet helder meer, de kamer werd wazig. De boosheid bevroor haar hele gezicht en even was ze verlamd, kon ze niet reageren doordat de brok in haar keel haar verstikte.

‘Hoe durf je?’ tierde ze. ‘Wie denk je eigenlijk dat je bent, dat je mij kunt veroordelen? Je weet godverdomme helemaal niets van mij. Donder op uit mijn kantoor en kom niet meer terug. Als je iets wilt weten of iets nodig hebt, dan mail je me maar, of je belt of je stuurt een sms’je. Maar kom *niet* meer in mijn kantoor.’

Hij reageerde niet op haar uitbarsting. Tot haar verbazing zag ze even iets van een glimlach rond zijn lippen spelen.

‘Ik weet veel meer van je dan je denkt. Maar je hebt gelijk. Ik weet

niet alles. Maar dat gaat veranderen, met onmiddellijke ingang. Jij en ik gaan de komende maanden heel nauw samenwerken, omdat Dash en Joss op huwelijksreis gaan. We proberen een contract te sluiten met Simpson & Gerrick Oil en dat is een grote vis. Ze zijn aan het bezuinigen en willen afslanken. De niet-productieve werknemers moeten eruit. Die taak komt op jou en mij terecht.'

Kylie zette grote ogen op. 'Daar heb ik helemaal geen ervaring mee. Ik werk op de achtergrond, Jensen. Dat weet je. Ik run het kantoor. Jij en Dash zijn de killers.'

'En daar heb jij de ballen niet voor, is dat het, Kylie?'

Ze kleurde. Het toegeven van haar tekortkomingen stond niet bovenaan haar lijstje van dingen om op te biechten.

'Je gedraagt je als een krenge. Je komt over als een keiharde, zelfs tegenover de mensen die van je houden. Ik vraag me af waarom? Ben je zo bang om van iemand te houden, om je aan iemand te hechten die je daarna misschien verliest, zoals Carson? Want je houdt mij niet voor de gek, Kylie. Helemaal niet. Onder dat keiharde uiterlijk ligt een kwetsbare vrouw met een groot hart. Dat is degene die ik tevoorschijn wil halen. En dat ga ik ook doen. Daar kun je vergif op innemen, schatje. Jij en ik zullen veel meer tijd met elkaar gaan doorbrengen, dus wen er maar aan.'

'Eruit,' zei ze met op elkaar geklemde kaken. 'Ik hoef dit in mijn eigen kantoor niet te accepteren.'

Hij haalde zijn schouders op. 'Het maakt niet uit waar het gezegd wordt. Het verandert verder niets. En het gaat gebeuren, Kylie. Jij en ik. Ik ga af op wat ik wil en ik faal niet. Nooit.'

Ze snoof, haar bloeddruk liep op, haar adem bleef hangen in haar keel. Zijn woorden beangstigden haar en toch was er iets met hem, waarvan haar hart behoorlijk op hol sloeg.

Jensen Tucker was alles wat ze niet wilde in een man. Niet dat ze überhaupt een man wilde. Maar al helemaal niet een dominante, arrogante alfaman. Nooit meer zou ze zich in een kwetsbare positie manoeuvreren. En welke vrouw ook met Jensen was, ze zou zeker kwetsbaar zijn. Jezus, ze zou levend opgegeten worden. Jensen zou haar opeten en weer uitspugen, binnen tien seconden.

'Reken er maar niet op,' zei ze op een ijsskoude toon. 'Dat gaat niet gebeuren. En geloof me maar, als je hier ooit nog een keer op

terugkomt, krijg je van mij een aanklacht wegens seksuele intimidatie aan je broek. Zo snel dat je er duizelig van wordt.'

Hij grinnikte, een reactie die haar verbaasde. Hij staaarde lui naar haar, zijn blik gleed op en neer langs haar lichaam, zodat ze het gevoel kreeg dat hij uitkleedde met zijn ogen.

'Er is nog iets wat je van me moet weten, schatje. Ik hou wel van een uitdaging. Als je nee tegen me zegt, is dat net zoiets als zwaaien met een rode vlag voor de neus van een boze stier.'

'Ik ben je schatje niet. Bewaar dat maar voor een vrouw die dat wil horen, want dat ben ik niet.'

Zijn grijns werd nog groter en ze durfde te zweren dat dit de eerste keer was dat ze de man had zien glimlachen. Hij was altijd zo stil en zwartgallig. Hij fronste niet, maar hij glimlachte ook niet. Hij had altijd een ondoorgroendelijke uitdrukking op zijn gezicht, die haar tot wanhoop dreef, omdat ze er nooit enig idee van had waar hij aan dacht.

Maar nu kreeg ze toch sterk de indruk dat hij aan haar had gedacht. Heel veel.

Ze ging in gedachten al haar favoriete scheldwoorden langs en bedacht er nog een paar bij.

'Laat ik het simpel voor je maken, aangezien je wel van een uitdaging houdt. Ik ben geen uitdaging, Jensen. Ik zal nooit een uitdaging zijn, omdat je geen schijn van kans maakt bij mij. Je bent sowieso compleet gestoord. Wat zou een man als jij in godsnaam in mij zien? Ik zie er niet uit en heb meer problemen dan de briefschrijvers in de roddelblaadjes.'

Hij stond op, haar uitbarsting negerend, wat haar alleen nog maar woester maakte. Haar scherpe opmerkingen leken hem absoluut niet te deren. Toen leunde hij over haar bureau heen, zodat ze neus aan neus stonden. Tot haar verrassing streelde hij met een vinger langs de donkere kringen onder haar ogen.

'Je moet hulp zoeken, Kylie,' zei hij zachtjes. 'Ga naar een dokter. Vraag iets zodat je kunt slapen. Ga naar een psychiater als dat nodig is. Je kunt zo niet eeuwig doorgaan. Vroeg of laat ga je eraan onderdoor. En dan breek je in duizend stukjes. Als je het niet voor jezelf doet, doe het dan voor de mensen die van je houden en die zich ontzettend veel zorgen om je maken.'

Voordat ze kon reageren op die onzin, draaide hij zich om en beende haar kantoor uit. Hij trok de deur met een zacht plofje achter zich dicht.

Ze zakte in haar stoel en liet haar gezicht in haar handen rusten. Ze was ineens zo moe dat ze haar hoofd niet eens meer rechtop kon houden.

Hij had gelijk en dat maakte haar nog bozer. Ze balanceerde op een heel smal randje tussen normaal en gestoord. Ze sliep niet goed. Haar slaap werd steeds onderbroken door nachtmerries. Over het verleden. De demonen van haar verleden, die nog steeds invloed hadden op haar heden.

Maar naar een psychiater gaan? Haar dokter vragen om slaappillen? Dan moest ze haar nederlaag toegeven en ze gaf niet zo snel op, verdomme. Zij niet. Ze had de hel overleefd en was er nu overheen. Toch?

Of was ze nu nog steeds de gevangene die ze als kind was geweest? Het misbruik door haar vader zat nog zo vers in haar geheugen dat het leek of het gisteren had plaatsgevonden. Omdat ze niet kon vergeten. Ze kon het niet achter zich laten. Kon het verleden niet laten rusten.

Ze sloot haar ogen toen een nieuwe golf van vermoeidheid haar overviel. Slaap. Ze had één nacht nodig zonder de nachtmerries die haar zo vaak opzochten. Misschien kon ze op weg naar huis even langs de apotheek gaan om daar wat slaappillen te halen. Dan was er geen beschamend, *zwak* bezoekje aan de dokter nodig en zeker geen bezoeken aan een verdomde psychiater, waar ze op een bank moest gaan liggen om haar ziel bloot te leggen.

Geen kans. Geen schijn van kans dat ze ooit iemand haar kwelling en schaamte zou laten zien.

Wat was er toch met die vrouw die hem tot waanzin dreef? Jensen was diep in gedachten toen hij naar zijn kantoor liep. Hij had een hele stapel papierwerk liggen, contracten die hij moest doorlezen en tekenen, als er geen wijzigingen nodig waren. De komende twee weken stond hij aan het roer, terwijl Dash met Joss op huwelijksreis was.

Dash was gelukkig. Walgelijk gelukkig, nu hij zijn kolossale

misstap had goedge maakt. Joss was een goede vrouw. De beste. Dash was verdomd gelukkig dat hij had gekregen wat hij wilde. Een beeldschone, onderdanige vrouw die Dash alles had gegeven. Haar vertrouwen, haar liefde en haar complete overgave.

Met andere woorden: precies het tegenovergestelde van de vrouw die zo'n groot gedeelte van Jensens gedachten in beslag nam tegenwoordig.

Kylie Breckenridge was zo stekelig als een cactus, maar toch kreeg hij, elke keer dat ze hem een van haar verschrompelende blikken schonk, een enorme stijve. Hij wilde haar zo graag dat hij in haar buurt nauwelijks kon ademhalen. En daar werd 'ie pislink van.

Ze was een vrouw die verboden terrein voor hem was. Precies het tegenovergestelde van de vrouwen die hij graag neukte. En hij noemde het neuken, want dat was wat het was. Zijn hart was er in ieder geval nooit bij betrokken. Zijn behoefte aan controle verhinderde eventuele warme, lieve gedachten.

Niet dat hij zich misdroeg tegen de vrouwen die hij domineerde. Hij zorgde ervoor dat ze goed verzorgd werden, ook financieel, en dat ze seksueel bevredigd werden.

Maar Kylie?

Jezus. Een dominante alfaman was wel het laatste wat ze wilde. Als ze überhaupt al een man wilde. Hij kon het haar niet kwalijk nemen. Dash had hem verteld over Kylies jeugd. Het maakte hem gek van woede dat ze zo misbruikt was, zo vernederd door de enige persoon in haar leven die ze had moeten kunnen vertrouwen, die haar in bescherming had moeten nemen. Haar vader.

Maar als hij naar haar keek, keek hij voorbij die ruige buitenkant, en wat hij daar zag, deed pijn in zijn hart. Hij zou haar willen vasthouden, liefkozen, laten zien hoe het was met een man die haar belang voor ogen hield. Een man die voor haar zorgde.

Jezus, kon het hem iets schelen? Dat was de hamvraag. Het kon hem schelen, maar in hoeverre? Was ze, zoals hij had gezegd, alleen een uitdaging? Iets om te veroveren, voordat hij weer naar de volgende ging? Hij was een man die genoot van uitdagingen. Dat had hem al op jonge leeftijd succesvol gemaakt. Dus hoeveel gaf hij om Kylie Breckenridge? Want zij was geen vrouw om lichtvaardig mee om te gaan. Ze had meer dan genoeg pijn geleden voor haar hele

leven en hij wilde niet weer een andere man zijn die haar kapotmaakte.

Hij maakte zichzelf niet wijs dat hij haar kon 'genezen'. Dat kon niemand, alleen zichzelf. Maar dan moest ze dat wel willen en tot nu toe had ze niet laten blijken dat ze daarmee bezig was. Dat vergrootte weer zijn verlangen om het heft in handen te nemen, de teugels over te nemen en haar ertoe te dwingen.

De neiging om te domineren was sterk. Het pulseerde als zijn hartslag, vol verwachting, hoewel hij wist dat Kylie geen vrouw was om gedomineerd te worden. Ze was geen vrouw die zich zou onderwerpen. Ooit. Niet lichamelijk. Maar dominantie was zo veel meer dan de lichamelijke onderwerping die vaak met zo'n type relatie gepaard ging. Emotionele overgave was nog veel indrukwekkender, en misschien was dat waar hij naar verlangde als hij in die overschaduwde ogen van haar keek.

Ze had een man nodig die haar aanbad, die haar beschermde tegen pijn, die haar een schuilplaats bood. Een plaats om te rust van de wereld te ontvluchten. Ze had een man nodig aan wie ze iets had en op wie ze kon rekenen om haar te behoeden voor elke bedreiging. Zelfs dreigingen die niet fysiek waren, maar emotioneel, omdat die pijn veel erger was dan lichamelijke pijn.

Ze was oneindig breekbaar. Zo vreselijk kwetsbaar. Hij observeerde haar. Hij observeerde haar verdomd vaak en als ze zich niet realiseerde dat mensen haar observeerden, liet ze die ijzige façade varen en zag hij een glimp van het angstige jonge meisje achter het stoere uiterlijk.

Ze was complex, een puzzel die hij van plan was op te lossen. Maar hoe?

Zijn normale werkwijze zou bij haar zeker niet werken. Hij kon haar niet benaderen, de leiding nemen, haar de wet voorschrijven en haar opleggen hoe het voortaan zou gaan. Precies dat had hij net geprobeerd en het was alsof hij tegen een muur aan was gelopen.

Ze zou zijn ballen afsnijden met een roestig mes als hij haar nog een keer zo zou pushen en eerlijk gezegd zou hij haar dat niet eens kwalijk kunnen nemen.

Ze had geen enkele reden om hem te vertrouwen, maar hij wilde verdomd graag een kijkje nemen achter die zorgvuldig opgeworpen

barrières van haar. Alleen in aanwezigheid van de mensen die haar het meest na stonden, liet ze haar dekking zakken en kreeg hij even de echte Kylie te zien.

Zacht. Lief. Hondstrouw. Ze zou haar naasten fel verdedigen.

Hij wilde haar leren dat niet alle mannen klootzakken waren. Hij wilde haar laten zien dat dominantie niet gelijkstaat aan pijn of vernedering. Dat dominantie zo veel meer is. Emotionele overgave is het indrukwekkendst van alles, maar het maakte mensen ook zo veel kwetsbaarder. En dat zou haar absoluut net zo veel afschrikken als de meer fysieke aspecten van dominantie en onderdanigheid.

Met deze vrouw moest hij heel voorzichtig omgaan. Zijn oude benadering kon het raam uit en hij zou iets nieuws moeten verzinnen. Ze was, zoals hij had gezegd, een uitdaging. Eentje die hij vast van plan was aan te gaan. Hij was er nog niet uit *hoe* hij het ging aanpakken. Nog niet. Maar hij gaf niet op. Hij was volkomen serieus toen hij haar liet weten dat hij ging voor wat hij wilde en dat hij niet faalde. Nooit.

Voor alles is een eerste keer, volgens het gezegde dan. Maar verdomd als hij met Kylie Breckenridge voor het eerst zou falen.